

Motion

1975/76:2222

av herr Ahlmark m. fl.
med anledning av propositionen 1975/76:39 om skolans inre arbete
m. m.

En bättre skola

Våren 1973 lade folkpartiet fram ett program för en bättre skola. Det tog framför allt sikte på förändringar av grundskolan. Huvudpunkterna i programmet var följande:

- Ge skolan en mer flexibel utformning.
- Låt kommuner och skolor bestämma mer.
- Öka utrymmet för lokala experiment.
- Öka valfriheten i nian.
- Ge alla elever god yrkesförberedelse.
- Inrätta mindre klasser.
- Reformera betygssystemet.
- Ge tid för elevvård.
- Ge alla elever grundläggande färdigheter.

I propositionen 1975/76:39 tillgodoses många av våra krav. En friare re-sursanvändning, kraftigare satsning på att ge eleverna baskunskaper, ökade inslag av praktik på högstadiet, större frihet i undervisningen för lärare och elever är några av de positiva inslagen liksom också att skolan får ett uttalat ansvar för eleverna under hela skoldagen.

Läroplansöversynen

En fortsatt reformering av grundskolan får inte bara avse organisationen. Det var ett av huvudfelen med SIA-förslaget. Den måste också avse metoderna i undervisningen och innehållet i utbildningen. En översyn av den nuvarande läroplanen är därför nödvändig.

Vi är i princip positiva till vad som anförs i propositionen i vad gäller metodiken i skolarbetet och riktlinjerna för en läroplansöversyn. Det ligger nära de synpunkter som vi inledningsvis redovisat. Det är betydelsefullt att det så klart markeras att arbetet i skolan skall bygga på en aktiv och skapande insats från eleverna själva. Det är också bra att skolans ansvar för att ge alla elever goda baskunskaper betonas liksom att utrymmet för praktiska inslag på högstadiet skall öka.

En ny läroplan bör utformas så att man lokalt får större frihet att lägga upp undervisningen. Den bör ges en sådan karaktär att den av lärare och elever upplevs som ett stöd och inte som ett fängelse. Det innebär att den

bör ge stort utrymme åt lärare och elever att tillsammans bestämma vad man skall studera och på vilket sätt man skall göra det. Förutsättningen för detta är att en ny läroplan inte blir alltför detaljerad. Därför är det, som förordas i propositionen, bra att huvudmomenten för ämnen och ämnesgrupper blir gemensamma för hela grundskolan. Det ökar friheten för lärare och elever.

Vidare är det nödvändigt att undvika alltför noggranna preciseringar av målen för undervisningen. Inom ramen för det s. k. MUT-arbetet gjordes det upp en rad studieplaner som på den punkten utgör avskräckande exempel. En långtgående målprecisering innebär en begränsning av handlingsfriheten för lärare och elever och en utveckling i centralistisk riktning i stället för tvärtom. En starkare inriktning av skolarbetet på att ge alla elever goda baskunskaper kan komma till stånd utan att man ställer upp detaljerade mål för skolarbetet.

En översyn av läroplanen för mellanstadiet är nödvändig. Vid den senaste läroplansrevisionen gjordes, som framhålls i propositionen, inga större förändringar av denna. Samtidigt är det uppenbart att många av de problem som dyker upp på högstadiet uppstår redan på mellanstadiet. Det gäller t. ex. bristerna i elevernas baskunskaper. Vi tillstyrker därför att en översyn av mellanstadiets läroplan kommer till stånd.

Denna översyn bör dock vara förutsättningslös och inte, som förordas i propositionen, syfta till en nedskärning av den läroplansbundna verksamheten med 2-3 veckotimmar. Skäl kan visserligen anföras för en sådan nedskärning. Men mot den talar att det redan i dag är svårt att få plats för allt stoff som bör behandlas på mellanstadiet. Det bör därför i det kommande läroplansarbetet förutsättningslöst prövas om en nedskärning av den förslagna omfattningen är möjlig med hänsyn till konsekvenserna för olika ämnen och för högstadiet.

Vad beträffar inriktningen av läroplansöversynen i övrigt kan vi, som sagts ovan, i princip ansluta oss till de angivna riktlinjerna. Vi vill dock understryka att tillvalsmöjligheterna på högstadiet inte bör begränsas avsevärt i förhållande till vad som gäller i dag. Särskilt angeläget är det att eleverna på högstadiet även i fortsättningen ges reella möjligheter att läsa ett andra språk vid sidan av engelskan.

I riktlinjerna för läroplansöversynen bör också ingå att undersöka möjligheterna att stärka dels de naturvetenskapliga ämnenas ställning i grundskolan, dels geografins ställning på högstadiet.

En översyn av tim- och läroplanerna för mellanstadiet och högstadiet bör enligt vår mening ses som en del av den kontinuerliga förnyelsen och anpassningen av skolan. I samband med beslutet om grundskolan uttalade riksdagen att det är skolöverstyrelsen (SÖ) som skall svara för skolans "fortlöpande förnyelse och anpassning till efter hand ändrade förutsättningar". Detta återspeglas i styrelsens instruktion, där det heter att SÖ skall "tillse att utbildningen i fråga om innehåll och metoder fortlöpande förnyas, ut-

vecklas och förbättras i takt med forskningens framsteg och utvecklingen inom offentlig och enskild förvaltning, näringsliv och arbetsmarknad samt på övriga områden av samhällslivet". Det är därför naturligt att anförtro den kommande läroplansrevisionen åt skolöverstyrelsen.

Denna översyn måste emellertid ske i nära kontakt med olika grupper och organ i samhället. Det är också nödvändigt att det finns en parlamentarisk förankring, bl. a. för att underlätta riksdagens senare ställningstagande. Denna förankring kan dock åstadkommas utan att t. ex. en parlamentarisk utredning tillsätts.

År 1971 beslöt riksdagen att en pedagogisk nämnd skulle inrättas inom skolöverstyrelsen. Det skedde bl. a. med anledning av krav från folkpartiet på en utvärdering av skolreformerna. Nämndens uppgift är "att som rådgivande organ bereda frågor om pedagogiskt forsknings- och utvecklingsarbete, däri inbegripet utvärdering av utbildningsverksamheten". Hittills har den bl. a. i en rad rapporter redogjort för hur reformverksamheten utfallit i olika avseenden.

Med tanke på pedagogiska nämndens ansvar för utvärderingen av skolan vore det naturligt att den medverkade i den kommande läroplansrevisionen och bl. a. gavs möjlighet att yttra sig över olika förslag till förändringar. Genom att nämnden innehåller företrädare för flertalet riksdagspartier skulle därmed också kravet på parlamentarisk insyn i läroplansarbetet tillgodoses.

Vad beträffar tidtabellen för läroplansöversynen preciseras bara tidpunkten då SÖ skall överlämna sitt förslag till regeringen, nämligen våren 1977. När riksdagsbehandling respektive genomförande skall ske anges däremot inte. Erfarenheterna från tidigare läroplansrevisioner tyder på att det bör förflyta minst 4-5 år från det första beslutet till själva genomförandet. Vid den närmast föregående läroplansrevisionen lades riktlinjerna för översynen fast i februari 1966, och höstterminen 1970, dvs. 4 1/2 år senare, började den nya läroplanen genomföras. Den här gången bör tidsramen vara åtminstone densamma.

SÖ bör därför få något längre tid till sitt förfogande än vad som föreslagits i propositionen. Med de riktlinjer för läroplansöversynen som anges av föredragande statsrådet kommer denna att gripa djupt in i mellanstadiets och högstadiets timplaner. Om timplanen på mellanstadiet, som statsrådet förordar, skall skäras ner med 2-3 veckotimmar, är det en operation med många komplicerade inslag av både utbildningspolitisk och facklig art. På högstadiet skall översynen bl. a. gälla så viktiga frågor som tillvalssystemet, alternativkurserna, arbetssättet i de naturorienterade ämnena samt avvägningen mellan teoretiska och praktiska inslag i undervisningen.

Mot denna bakgrund förefaller tidtabellen för SÖ:s del vara i snävaste laget. Vi föreslår därför att SÖ skall redovisa sitt läroplansförslag först hösten 1977. Därmed skapas också förutsättningar för en bättre remissbehandling. Denna behöver då inte sammanfalla med vårterminens slutsprint och ferierna för en viktig berörd grupp, nämligen lärarna.

Ett riksdagsbeslut bör då kunna fattas hösten 1978 och den nya läroplanen träda i kraft två år senare, dvs. höstterminen 1980.

Mindre klasser

För arbetsmiljön i skolan spelar storleken på undervisningsgrupperna en viktig roll. Med små klasser är det lättare att skapa goda kontakter mellan lärare och elever och att anpassa undervisningen efter elevernas förutsättningar och behov. Det visar inte minst den försöksverksamhet som bedrivits dels av SIA-utredningen, dels med hjälp av s. k. SÅS-medel. En minskning av klassernas/undervisningsgruppernas storlek måste därför vara en av huvudpunkterna vid den fortsatta reformeringen av grundskolan.

Detta kan ske utan att de nuvarande delningstalen för klass ändras. Dessa skall i fortsättningen endast utgöra grunden för tilldelning av s. k. basresurser och inte bestämma grupperingen i undervisningen. I propositionen understryks särskilt att "klassen kan vara både större eller mindre än vad delningstalen anger".

Med en friare resursanvändning blir det således möjligt att disponera resurserna så att antalet elever i klassen/undervisningsgruppen minskar. Det bör kunna göras för en kortare period eller för ett helt läsår, och det bör kunna gälla ett par centrala ämnen eller samtliga ämnen. Vilken modell man väljer bör avgöras utifrån lokala förhållanden. De enda inskränkningarna därvidlag bör vara att principen om den sammanhållna klassen skall upprätthållas och att alla förstärkningsresurser inte får förbrukas för att generellt minska elevantalet i klassen.

Kommunernas möjligheter att med hjälp av den s. k. förstärkningsresursen bilda små klasser begränsas dock enligt vår mening på ett olyckligt sätt i propositionen. Enligt föredragande statsråd bör nämligen "den friare resursanvändningen under inga förhållanden användas för att över lag göra mindre permanenta undervisningsgrupper". Detta uttalande, som står i visst motsatsförhållande till andra uttalanden i propositionen, ger intrycket att det skulle vara förbjudet att använda förstärkningsresursen för att bilda små klasser/undervisningsgrupper.

Om så skulle vara fallet, vill vi reagera. De kommuner och skolenheter som anser att små klasser är ett bra sätt att komma till rätta med skolproblem måste ha rätt att bilda sådana även om det skulle gälla permanent för t. ex. ett läsår. Det ligger också i linje med den försöksverksamhet med mindre klasser som flera kommuner fått tillstånd att bedriva. Sådana försök pågår t. ex. i tretton rektorsområden i Stockholm, och hittills tyder allt på att man fått en lugnare arbetssituation. Riksdagen bör därför uttala att förstärkningsresurser får utnyttjas även för att bilda små klasser under t. ex. ett läsår.

Betygen

Från informationssynpunkt är betygen i skolan en värdefull tillgång. Rätt utformade ger de både föräldrar och elever en uppfattning om hur det går i skolan. De utgör också en nödvändig grund för att kunna bedöma lämpligheten för fortsatta studier.

Men det finns också nackdelar med betyg. De skapar stress i skolarbetet och bidrar till att öka konkurrensen mellan eleverna. Dessa nackdelar är särskilt påtagliga med det nuvarande relativa betygssystemet. En minskning av betygens roll i skolarbetet och en förändring av betygssystemet har därför länge framstått som nödvändig.

Som en första etapp i en långsiktig förändring av betygssättningen i grundskolan och gymnasieskolan bör enligt vår mening

- betygssystemet förändras och de relativa betygen avskaffas.
- antalet betygstillfällen i grundskolan inskränkas så att betyg ges endast på högstadiet, förslagsvis i slutet av vårterminen i årskurserna 7, 8 och 9 samt i slutet av höstterminen i årskurs 9.
- andra vägar, t. ex. s. k. kvartssamtal, användas som komplement till betygen för informationen till hemmen.
- betygens betydelse för urvalet till fortsatt utbildning reduceras genom att arbetslivserfarenhet, studielämplighet, intresse för den aktuella utbildningen, könsfördelningen inom denna etc. tillmäts betydelse vid bedömningen av de sökande.

Frågan om betygen behandlas f. n. av 1973 års betygsutredning. Dess uppdrag är att "finna en lösning om vilken i allt väsentligt enighet kan nås". Utgångspunkten för utredningens arbete är att betygssättningen tills vidare skall bibehållas. Ett förslag kommer enligt uppgift att läggas fram senare i år.

Mot denna bakgrund är det anmärkningsvärt att föredragande statsrådet i propositionen binder sig för att den skriftliga betygssättningen i grundskolan skall avskaffas. Några sakliga grunder för detta ställningstagande redovisas inte i propositionen.

En avgörande förutsättning för att betygen skall kunna slopas i skolan är enligt vår mening att det finns andra och lika bra instrument som betyg för urvalet till fortsatt utbildning. Samma uppfattning redovisade dåvarande utbildningsministern Carlsson i direktiven till betygsutredningen. Där heter det bl. a. att "betygen inte kan undvaras vid antagning till utbildning där antalet sökande är större än antalet utbildningsplatser".

Av vad som hittills redovisats av betygsutredningens arbete, bl. a. i form av en diskussions-PM, framgår att det är utomordentligt svårt att åstadkomma ett rättvist antagningssystem utan betyg. Mot denna bakgrund vore det olyckligt om riksdagen nu band sig för att avskaffa betygen i grundskolan. Ställningstagandet till betygens framtida roll i skolan och deras utformning bör ske först sedan betygsutredningen lagt fram sitt förslag.

Hemrum

I SIA:s uppdrag ingick också att behandla lokalfrågorna. Förslag på denna punkt skulle redovisas förra året. Nu räknar utredningen med att kunna göra det under innevarande år.

Vi anser att det är av utomordentlig vikt att utredningen därvid noga prövar möjligheterna att ge alla elever i grundskolan ett eget klassrum eller ett s. k. hemrum. Det är en viktig förutsättning för en god arbetsmiljö i skolan. Den nuvarande ordningen, där den fasta punkten för många elever är ett plåtskåp i korridoren, är orimlig. Riksdagen bör därför uttala att varje klass så långt möjligt bör ha tillgång till ett eget rum i skolan.

Stöd till glesbygdsskolorna

Under de senaste 10–15 åren har det skett en snabb nedläggning av skolor i glesbygdsområden. Det har flera orsaker. Genom befolkningsomflyttningen har underlaget på många håll blivit för litet. Sammanslagningen av kommuner har lett till att skolorna koncentrerats till centralorterna. Samtidigt är det uppenbart att skolan spelar en stor roll just i glesbygdsområden. När den försvinner blir det lätt en dödsstöt åt bygden. Om skola saknas, väljer många föräldrar att flytta till en centralort.

Vi anser att det är viktigt att man ger glesbygdsskolorna en chans att överleva. Utöver att de spelar en viktig social roll för berörda bygder erbjuder de ofta en god skolmiljö. I många fall borde det därför kunna vara ett alternativ att satsa på att bevara en glesbygdsskola i stället för att bygga en ny centralt i kommunen.

Under remissbehandlingen av SIA:s förslag uttalades farhågor för att det föreslagna systemet för fördelning av resurser skulle missgynna glesbygdskommuner. Detta har föredragande statsråd tagit hänsyn till och föreslår att en glesbygdsgaranti i form av särskilt statsbidrag skall införas för att skolverksamheten i kommuner med ett stort antal s. k. b/B-skolor inte skall äventyras. Det är bra. Förslaget har dock, såsom det skisseras i propositionen, två brister. För det första skall bidraget utgå bara till kommuner med "ett stort antal b/B-skolor". Vi anser att garantin bör utformas så att den gäller alla kommuner där någon del har ett svagt elevunderlag. Den andra bristen är att det särskilda statsbidraget skall utgå bara under en övergångstid. En sådan begränsning är omotiverad. Bidraget bör utgå tills vidare, så länge det föreligger behov av särskilt stöd till skolverksamhet i glesbygdsområden.

Tjänsteorganisationen

Vi anser att en omfattande decentralisering av beslutsbefogenheterna inom skolan är angelägen. Den bör gälla både organisationen och den pedagogiska verksamheten. Därigenom skapar man bättre förutsättningar för att anpassa

verksamheten efter lokala förhållanden och problem och ger samtidigt lärare, elever och andra berörda grupper större rörelsefrihet och större möjligheter att ta egna initiativ.

En decentralisering måste dock utgå från att kravet på likvärdig utbildningsstandard över hela landet skall upprätthållas. Det förutsätter enligt vår mening att det även i framtiden finns vissa styrinstrument för centrala organ. Dessa kan utformas på olika sätt. Man kan exempelvis centralt ange vissa kvalitetskrav som varje lokal skolorganisation skall uppfylla, t. ex. en tjänsteorganisation av viss standard. Därigenom skulle man undvika risken för ett virrvarr av tjänstetyper och kompetensregler som leder till stora skillnader i utbildningsstandard. En annan möjlighet är en utpräglad målstyrning, dvs. att man relativt strikt lägger fast målen för den lokala skolverksamheten. Utöver dessa båda alternativ finns det en rad andra som är tänkbara.

I propositionen förordas att den centrala regleringen av vissa tjänster, huvudlärare, institutionsföreståndare, tillsynslärare och skolbibliotekarier, skall upphöra. Från decentraliseringssynpunkt talar vissa skäl för det. Det bör dock understrykas att de resurser som på det viset blir tillgängliga för lokala beslut är små i förhållande till t. ex. den förstärkningsresurs som kommunerna i fortsättningen kommer att få använda fritt.

Det nu aktuella förslaget har lagts fram utan att man löst problemet hur en likvärdig utbildningsstandard skall kunna upprätthållas över hela landet vid en omfattande beslutsdecentralisering. Denna fråga är en del av det komplex som utredningen om skolan, staten och kommunerna håller på med. Enligt vår mening bör man avstå från förändringar i tjänsteorganisation och tjänstereglering tills denna utredning lagt fram sina förslag. Riksdagen bör därför i det här sammanhanget avvisa förslaget att slopa den nuvarande tjänsteregleringen i skolförordningen för huvudlärare, institutionsföreståndare, tillsynslärare och skolbibliotekarier.

I propositionen föreslås också att även den som inte är behörig till ordinarie tjänst som lärare skall kunna ifrågakomma för skolledartjänst. I en del fall kan det vara motiverat. Det gäller t. ex. personer som har arbetat inom skolväsendet i direkt kontakt med eleverna, t. ex. skolkuratorer och skolpsykologer. Men i den nya skola som skisseras i propositionen får skolledaren ytterligare betungande pedagogiska ledningsuppgifter. Inom rektorsområdena får man mycket friare än i dag lägga upp skolans pedagogiska arbete. Därför är det rimligt att huvudprincipen även i fortsättningen skall vara att lärarbehörighet fordras för tjänst som skolledare. De möjligheter som finns i dag att ge dispens från detta behörighetskrav bör dock finnas kvar. Därmed öppnar man en möjlighet för även icke lärarbehöriga inom skolan att komma i fråga för skolledartjänster.

Kontakten hem-skola

SIA-utredningen tog på ett förtjänstfullt sätt upp frågan om kontakten mellan hem och skola, medan däremot propositionens förslag på denna punkt är både oklara och otillräckliga. Riksdagen bör därför ge fastare riktlinjer för en ökad kontakt mellan hem och skola.

För de flesta föräldrar och elever är skolstarten en positiv händelse. Skolan bör ta fasta på det och utnyttja den kontaktmöjlighet som inskrivningen i årskurs I ger. Samtliga föräldrar bör i samband med inskrivningen få dels en personlig kontakt med skolans representanter, dels en fyllig information om skolans arbetsformer och organisation. Informationen bör syfta till att hos föräldrarna skapa förtroende för skolans vilja och förmåga att i samarbete med hemmen svara för elevernas fostran, utveckling och vård.

Då eleverna går över till årskurserna 4 och 7 i grundskolan och till årskurs 1 i gymnasieskolan bör skolan se till att alla berörda föräldrar ges en förnyad information enligt samma principer som vid skolstarten. Avvägningar med hänsyn till elevernas ålder och till de skiftande behoven på olika stadier måste naturligtvis göras.

Den i läroplanen fastlagda skyldigheten för skolan att anordna föräldramöten och åhörardagar bör gälla också i fortsättningen. Särskilt de s. k. klassmötena har utvecklats till en av alla erkänd ändamålsenlig form för kontakter mellan hem och skola. Den växande insikten om klassmötenas betydelse återspeglas också i en rad utredningar. SIA, 1973 års betygsutredning, utredningen rörande sexual- och samlevnadsfrågor, barnomsorgsgruppen etc. har alla lagt fram förslag som bygger på förekomsten av klassmöten. Det är därför viktigt att slå vakt om klassmötesverksamheten.

Vi delar inte uppfattningen att klassmöten skall kunna ersättas med enskilda s. k. kvartssamtal. De senare är viktiga och bör också förekomma. Men de är ingen ersättning för klassmötena. Enligt vår mening bör skolan vara skyldig att anordna två klassmöten per klass och läsår utöver de obligatoriska kvartssamtal som förordas i propositionen.

Vad beträffar de enskilda samtalen mellan lärare och föräldrar bör de utvecklas till en konstruktiv kontaktpunkt mellan hem och skola. Den nuvarande tendensen att vid dessa tillfällen sätta muntliga betyg på eleverna bör motarbetas. I stället för en formaliserad bedömning bör samtalen ge en bred bild av hur berörda elever utvecklas och vilka eventuella svårigheter de möter i skolarbetet.

I fortbildningen måste kontaktarbetet mellan hem och skola uppmärksammas. SÖ bör därför få i uppdrag att se till att kontakten mellan hem och skola tas upp i den omfattande fortbildningsverksamhet som skall komma till stånd.

I SIA:s förslag till åtgärder för att förbättra informationen mellan hemmen och skolan ingick bl. a. särskilda medel för medverkan från SÖ och länskolnämnderna i informationsverksamheten samt en förstärkningsresurs

motsvarande fem kronor per elev i grundskolan för det lokala kontaktarbetet. Inga av dessa förslag godtas i propositionen.

I stället för att anvisa särskilda medel för en intensifierad kontaktverksamhet vill föredragande statsråd att förstärkningsresursen skall konstrueras så att hänsyn tas till behovet av medel för kontakten mellan hem och skola. Den lokala skolstyrelsen skall vid fördelningen av förstärkningsresursen beakta behovet av sådana medel och därvid bl. a. prioritera den uppsökande verksamheten bland de föräldrar som skolan inte når på annat sätt.

I likhet med SIA anser vi att det är viktigt att det klart anges att en viss del av förstärkningsresursen skall användas för kontakten med hemmen. I många fall är det naturligt att dessa medel ställs till de lokala Hem och Skola-föreningarnas förfogande. Men i vilken utsträckning det skall ske får avgöras utifrån lokala förhållanden.

För att samarbetet mellan hem och skola skall bli verkligt effektivt och givande är det nödvändigt att *alla* föräldrar utan hinder av sitt förvärvsarbete och i betydligt större utsträckning än nu får möjlighet att upprätthålla kontakten med skolan.

Varje förälder med barn i grundskolan bör därför ges lagfäst rätt till ledighet från arbetet för att delta i information och samtal i skolan. Samma rättighet bör föreligga för föräldrar som utsetts att företräda föräldrarna i samarbetsorgan av samarbetsnämnd etc. Den närmare utformningen och omfattningen av en lagfäst rätt till ledighet bör bli föremål för fortsatt utredning.

Hemställen

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi

1. att riksdagen uttalar
  - a. att översynen av läroplanen för mellanstadiet skall göras förutsättningslös,
  - b. att möjligheterna att läsa ett andra språk på högstadiet skall finnas kvar,
  - c. att möjligheterna att stärka de naturvetenskapliga ämnenas ställning i grundskolan samt geografins ställning på högstadiet skall prövas i läroplansöversynen,
  - d. att en ny läroplan för grundskolan bör träda i kraft tidigast höstterminen 1980 och att ett förslag från skolöverstyrelsen bör läggas fram hösten 1977,
  - e. att pedagogiska nämnden inom skolöverstyrelsen skall medverka i läroplansarbetet i enlighet med vad som anförts i motionen,
  - f. att kommunerna får använda förstärkningsresursen för att bilda mindre klasser i enlighet med vad som anförts i motionen,
  - g. att ingen ställning bör tas till betygens roll i skolarbetet förrän 1973 års betygsutredning lagt fram sina förslag,

- h. att det föreslagna särskilda statsbidraget till glesbygdskommuner skall utgå tills vidare.
  - i. att samarbetet mellan hem och skola bör behandlas i fortbildningsverksamheten,
  - j. att varje klass i grundskolan så långt möjligt bör ges tillgång till ett eget rum,
2. att riksdagen beslutar
    - a. att lärarbehörighet i princip bör krävas för tjänst som skolledare,
    - b. att skolan skall vara skyldig att anordna två s. k. klassmöten per klass och läsår,
    - c. att skolan skall ge föräldrarna särskild information i samband med inskrivningen och vid övergången till nytt stadium,
    - d. att fem kronor per elev av förstärkningsresursen skall användas för kontaktverksamheten mellan hem och skola,
  3. att riksdagen avslår propositionen i vad avser slopad tjänstereglering i skolförordningen för huvudlärare, institutionsföreståndare, tillsynslärare och skolbibliotekarier,
  4. att riksdagen begär att föräldrars rätt till ledighet från arbetet för att kunna delta i samarbetet med skolan utreds,
  5. att riksdagen i övrigt ger till känna vad som anförts i motionen beträffande utformningen av en ny läroplan för grundskolan.

Stockholm den 12 mars 1976

PER AHLMARK (fp)

ROLF WIRTÉN (fp)

ERIC ENLUND (fp)

KARL ERIK ERIKSSON (fp)
i Arvika

INGEMAR MUNDEBO (fp)

JAN-ERIK WIKSTRÖM (fp)

ANDERS JONSSON (fp)
i Mora

OLA ULLSTEN (fp)

INGEGÄRD FRÆNKEL (fp)

SVEN GUSTAFSON (fp)
i Göteborg

CECILIA NETTELBRANDT (fp)

KERSTIN ANÉR (fp)